

אלמנה לכהן גדול פרק שביעי יבמות סט.

עין משפט גד מצוה

ל א מיי פ"ח מהל'
אסור ציה הל' א
סמג לאון קפא טושיע
אה"ע סמג ו סעי' ח:
לח ב מיי פ"ח שם הל'
ג סמג לאון קפא:
ל א ג מיי פ"ח שם הל'
ט סמג לאון קפא
קטו טושיע שם ס"ד
פ"ג:
מ ד מיי שם ה"ח
טושיע שם פ"ג:
מ א ה מיי פ"ח מהל'
מיומנו הל' ג'
טושיע ס"ד ש"ל:

ואימא מי שיש לו אלמנות וגירושין בה ב'ו'. תימה דככל דוכתא
למורמא מקשינן והכא פריך דנקיש לקולא:
אם בן רבויי לוייה וישראלית. תימה דהא אינטרין לרביי
לוייה וישראלית לאשמעינן דחורת בשביל צנה כדאמרין
בסוף יש מותרות (לקמן דף פו.) ויש
לומר דמשמע ליה דאינטרין לוייה
וישראלית לכל מילי דאיירי קרא
ולאשמעינן דכי אית לה זרע נמי
מן העובד כוכבים תיכול בשביל צנה
לא אינטרין כיון דלאשמעינן צנהנת
דקדיש גופה:

כי תהיה כי תבעל. ואם תאמר
לדידה נמי איכא לאוקומי
באלמנה לכהן גדול לרבי סמיאי
ובצעולה לכהן גדול אפי' לרבי ישבב
ויש לומר דכל פסולי כהונה נפקא
לן דמיפסלי צמרות מלא יחלל א"י
נמי לא משמע ליה לאוקומי לאיש
זר גבי כהן וא"מ ולוקמא צבטות
שצא עליה צעלה דכר' לדיכא אלף
עשה דוונטמיה ויש לומר דזר אללה
מעיקרא צעין אפילו לרבי עקיבא
כיון דלא הוי ממזר ומיהו קשה
ללמה ליה למימר מאי כי תהיה כי
תבעל צבטות הוה מצי למיפדן
דלמאי אינטרין קרא לרבי עקיבא
לעובד כוכבים ועבד דהשתא ממזר
הוי מיפסלא צבטותו מיבעיא כדאמר
בפרק עשרה יוחסין (קדושין ע"ג וס"ג):
כהן גדול באלמנה בביאה אחרת.
כדאמר צ"ע עשרה יוחסין

מוסף רש"י

מי שיש לו אלמנות
וגירושין בה. כגון
ישראל, הוא לרבי מת זרע
אין לה וצנה לא בית אביה
וגו' (יט"ד מה). דלמי
פוסלה צבטותו מלבוש
(קדושין ע"ג וסו"ס כ"ב).
שאין לו
וגירושין. שלח מפסול לה
בה קדושין וכשת אין סם
אלמנות עליה (סו"ס ש"ט).
קדושין תרופסין בחיביי
לארין. אין קדושין מופסין
לאשה האסורה על
המקדשה גללו ורנן פליגי
עליה ואמר בחיביי כרמות
הוא דלא מפסי אלל בחיביי
לאון תפסי (סו"ס י"ח).
בהחולן (מד): צבטות
המחיר גרשוהו ר"ע אמר
אין לו בה קדושין (כתובות
כ"ג). א"ו: דקמי' לעיל (נ):
תנן ועשה בה מלמח און
לאחר חליה כלום כלומר
אין המאמר מופס בה דקס
ליה ששתא צלל צינה. ואמר
בגמרא (נ"ג): תניא רבי
אמר אין הדברים הללו
אמורים אלל לרבי ר"ע
שהיה עשה הלכה כערוה
(קדושין ס"ח). מה הוא
פוסל. דכהן גדול הבא על
האלמנה פוסל מן הכהונה
ומן התרומה. דליף לה
מין יחלל. שני מילי
משמע. שמתלל אותה ואת
הול' (סו"ד כ"ג). מצרי
שני ואדומי שני איבא
ביניהו. לתנא קמא כל
מזרי פסח האסור בקהל
קאמר ואפילו שני, ומיהו
שלישי לאו מזרי קרי ליה
דישראל מעלה הוא
(קדושין ע"ג). מכהן גדול
באלמנה. שמיני שמתללה
צבטותו כדלפינן לה מלא
יחלל. שני מילי משמע
מלל כפי לא יחל אחר
לה ואחר לזרע, ופוסל את
אשה צבטותו (ס"ט). אף
האי נמי פוסל. ומזרי
שני צבטותו צבטותו הוי
(ס"ט). גר עמומי ומזריבא
איבא ביניהו. ל"י יוסי
פוסל דהא יש מרע שהוא
פוסל. שצרכים אסורים
אסור עולם. ול"י שמתן
הואל וצמו כשרה. דעמומי
ולא עמומי. אלמנתו נמי
כשרה (ס"ט).

אשכחן כהנת. דפסיל לה עבד:
כתיב בקרא לעלילי מיניה וצת כהן ומצי למכתב צבתיה ובי מהיה
אלמנה וגרושה: **אע"ג דאית לה זרע** סיכול. וכנהמה צעלמא
חשיב: **אם** כן. דהאי קרא לקולא
לעובד כוכבים ועבד לא פסיל רבויי
לוייה וישראלית דכתיב ציה למה לי
דכתב וצת קרא יתירא השתא כהנת
גופה אשמעינן ללא מיפסלא צורע
עובד כוכבים ועבד לוייה וישראלית
מיבעיא ואי משום לאשמעינן דמי
שיש לו אלמנות וגירושין אפי' הכי
כי אית לה זרע מיניה לא תיכול
ואינטרין למיטר לוייה וישראלית
האוכלת צמרותה בשביל צנה כהן
דכי תינשא לזר ויהא לה זרע ממנו
לא תשוב לתרומה צמיתת צעלה
הא פשיטא לן דכיון דכהנת גופה
מיפסלא צורע ישראל מתרומה דכי
נשא כל שכן ישראלית האוכלת בשביל
צנה אלף ודאי כי רבי קרא לוייה
וישראלית להכי רבייה ששם אוכלת
בשביל צנה וצעלה לעובד כוכבים
ועבד אפי' אין לה זרע נפסלה ללא
נפקא לן מכהנת כדאמרין לעיל
(דף ס"ח): כהנת היא דקדיש גופה
כו': **ולרבי עקיבא דאמר אין קידושין**
תופסין. ללדס פסול והאי כי תהיה
לאיש זר לעליל לאו משום הויה נקט
ולמימרא דאין ציאת פסול פוסלת
אלל צמי שראוי לקדש דהא אין
קידושין לשום פסול והאי כי תהיה
אם צא ללמד על ציאת פסולין אינו
אלל לשון צעלה וכל הורים אללה
נמשמע שתהא ציאתם פוסלת אפילו
עובד כוכבים ועבד: **אלמנה וגרושה.**
לאשמעינן עובד כוכבים ועבד למה
לי: **אלמנה להמזרי נו'.** כלומר
לאו למעוטי מי שיש לו אלמנות
וגירושין אלל לגופיה אינטרין אלמנה
כדי להמזרי עליה דאי לא כתיב ה"א
אלמנה ישראל ויהא צת כהן תיכול
ואע"ג דאית לה זרע וגרושה אינטרין
לכתביה רחמנא להקל עליה ולמימר
(דכי נתגרשה מישראל להקל) דכי
אית לה זרע מישראל תיכול דאי לא
כתביה ה"א אע"ג דלית לה זרע לא
תיכול דכיון דאיפסלה מכהונה
מתרומה נמי מיפסלה: **ואימא**
נבעה לפסול והיא צת כהן גרושה.
משנישאת לאחר דהא זמזר אללה
ותפסי לו צה קידושין אלמה תניא
צהחולן (לעיל מד): היא כשרה וולדה
כשר ואוקומנא כשרה לכהונה וכ"ש
לתרומה: ה"ג חלל דלאו זר אללה
הוא לא ליפסול. דהא חלל מותר
אפילו צנהנת: **מקיש זרעו.** של כהן
גדול מן האלמנה לו מה הוא פוסל
האלמנה צבטותו מן התרומה כדליף
בפרק עשרה יוחסין (קדושין דף ע"ו).
ולא יחלל מי שהיה כשר ונתחלל וזו
היא האלמנה אף זרעו החלל פוסל
אשה צבטותו מן התרומה: **ואימא.**
מדאפקה רחמנא צלשון כי תהיה
משעת הויה אי קידש פסול את האשה
פסולה עולמית ואפי' מת כאלו צה
עליה: כהן גדול צבטותו הוא דפסיל

כדכתיב (ויקרא כ"ג)
פסולות מן האירוסין כשרות: **מזרי שני.**
פסול זרעו כשר לת"ק כיון דהוא פסול פוסלה צבטותו לרבי יוסי לא פסיל:
הכי גרסינן מה כהן גדול צבטותו צבטותו שני ציאתן צבטותו דכתיב (דברים כ"ג) שלישי
ולא שני: **כל שאשה.** כהן נושא צמו אשה כהן נושא אלמנתו: **גר עמומי.** הוא וצנו וצנו עד סוף העולם פסולין אלל
צמו כשרה דקיימא לן (לקמן דף ע"ו): עמומי ולא עמומי. לרבי יוסי דתלי טעמא צלל שורעו פסול פוסל
ולרבי שמעון דתלי טעמא צצמו לא פסיל: **מתני' והשוטה.** אפי' על ידי חופה וקדושין לא פוסל ולא מאכילין דאין קנינו
קנין: הרי אלו פוסלין. שהרי נתחללה צבטות פסול לה: הרי ישראל שצא על צה כהן. צלשון או צבטותו שלל לשם קידושין:
עירבה

דלמה ליה למימר מאי כי תהיה כי
תבעל צבטות הוה מצי למיפדן
דלמאי אינטרין קרא לרבי עקיבא
לעובד כוכבים ועבד דהשתא ממזר
הוי מיפסלא צבטותו מיבעיא כדאמר
בפרק עשרה יוחסין (קדושין ע"ג וס"ג):
כהן גדול באלמנה בביאה אחרת.
כדאמר צ"ע עשרה יוחסין
(ס"ד ע"ג): **אלמנה וגרושה.**
לאשמעינן עובד כוכבים ועבד למה
לי: **אלמנה להמזרי נו'.** כלומר
לאו למעוטי מי שיש לו אלמנות
וגירושין אלל לגופיה אינטרין אלמנה
כדי להמזרי עליה דאי לא כתיב ה"א
אלמנה ישראל ויהא צת כהן תיכול
ואע"ג דאית לה זרע וגרושה אינטרין
לכתביה רחמנא להקל עליה ולמימר
(דכי נתגרשה מישראל להקל) דכי
אית לה זרע מישראל תיכול דאי לא
כתביה ה"א אע"ג דלית לה זרע לא
תיכול דכיון דאיפסלה מכהונה
מתרומה נמי מיפסלה: **ואימא**
נבעה לפסול והיא צת כהן גרושה.
משנישאת לאחר דהא זמזר אללה
ותפסי לו צה קידושין אלמה תניא
צהחולן (לעיל מד): היא כשרה וולדה
כשר ואוקומנא כשרה לכהונה וכ"ש
לתרומה: ה"ג חלל דלאו זר אללה
הוא לא ליפסול. דהא חלל מותר
אפילו צנהנת: **מקיש זרעו.** של כהן
גדול מן האלמנה לו מה הוא פוסל
האלמנה צבטותו מן התרומה כדליף
בפרק עשרה יוחסין (קדושין דף ע"ו).
ולא יחלל מי שהיה כשר ונתחלל וזו
היא האלמנה אף זרעו החלל פוסל
אשה צבטותו מן התרומה: **ואימא.**
מדאפקה רחמנא צלשון כי תהיה
משעת הויה אי קידש פסול את האשה
פסולה עולמית ואפי' מת כאלו צה
עליה: כהן גדול צבטותו הוא דפסיל
כדכתיב (ויקרא כ"ג)
פסולות מן האירוסין כשרות: **מזרי שני.**
פסול זרעו כשר לת"ק כיון דהוא פסול פוסלה צבטותו לרבי יוסי לא פסיל:
הכי גרסינן מה כהן גדול צבטותו צבטותו שני ציאתן צבטותו דכתיב (דברים כ"ג) שלישי
ולא שני: **כל שאשה.** כהן נושא צמו אשה כהן נושא אלמנתו: **גר עמומי.** הוא וצנו וצנו עד סוף העולם פסולין אלל
צמו כשרה דקיימא לן (לקמן דף ע"ו): עמומי ולא עמומי. לרבי יוסי דתלי טעמא צלל שורעו פסול פוסל
ולרבי שמעון דתלי טעמא צצמו לא פסיל: **מתני' והשוטה.** אפי' על ידי חופה וקדושין לא פוסל ולא מאכילין דאין קנינו
קנין: הרי אלו פוסלין. שהרי נתחללה צבטות פסול לה: הרי ישראל שצא על צה כהן. צלשון או צבטותו שלל לשם קידושין:
עירבה